

РАЖДАНЕ НА ПЛОДОВЕ

Дейвид Уилкерсън

14 Септември 1987

Има една част от Писанието, която дълбоко ме осъжда. Тя се отнася за велика и страшна отговорност, която никой истински ученик на Исус Христос не може да пренебрегне. Исус каза: „Аз съм истинската лоза и Моят Отец е лозарят. Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я маха; и всяка, която дава плод, я очиства, за да дава повече плод. Ако някой не стои в Мен, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва; и ги събират и ги хвърлят в огъня, и те изгарят.“ (Йоан 15:1,2,6)

Чел съм и препрочитал тези силни думи на Христос и не мога да избегна осъдителната им сила. Каква тежка задача, както и страшно, зловещо обвинение е поставено тук от нашия Господ. Святият Дух е запечатал върху мен важността от разбирането на тези думи на Исус: „Моят Отец е лозарят... Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я маха...“

За Бог, дали християните да дават плод не е въпрос на избор. С голяма ревност и интерес, Той се грижи за лозето и всички присадени към него клони. Търпеливо чака те да дадат плод. Стои край тях с градинарските си ножици, любящо наблюдавайки и за най-малката проява на зараза или болест, които биха попречили на растежа. Бог очаква плод от всеки клон. Без плод е невъзможно да почиташ и прославяш Бог, или пък да бъдеш истински ученик на Христос. Исус каза: „В това се прославя Моят Отец – да принасяте много плод; и ще бъдете Мои ученици.“ (Йоан 15:8)

Даването на плод означава да направим всичко, за да угодим на Бог - да изпълним мисията си в Христос, да получим отговор на нашите молитви и молби. Исус каза: „Вие не избрахте Мен, а Аз избрах вас и ви определих да отидете и да принасяте плод, и плодът ви да бъде траен; така че каквото и да поискате от Отца в Мое Име, да ви даде.“ (стих 16)

Плод или огън

На някои може да им прозвучи сурово или лишено от любов, но истината тук е – принасяй плод или бъди изхвърлен в огъня! Принасяй плод или бъди отрязан от лозата! Принасяй плод или бъди отсечен, за да изсъхнеш и умреш!

Учителите на фалшивата безопасност могат да се опитат да обяснят посочените от Исус тук предупреждения, но аз отказвам да променя и една единствена дума от онова, което Исус ясно заяви. Не можеш да избягаш от предупрежденията на нашия Господ: „Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я маха.“ Някои ще се опитат да смекчат твърдото послание с идеята: „Е, щом като са отрязани от лозата, те не са били съвсем присадени на нея! Те са се

престрували, че са в Христос.” Но, Исус говори за „пръчки в Мен”. Те са свързани с лозата. Участници в самия й живот.

Ялови, безплодни клони не ги търпят дълго! На тях не им се позволява да останат на лозата без да дават плод. Те са отрязани – не от дявола, но от Небесния Отец. „Той я маха... Той я очиства...”. Исус видя безплодна смокиня и я прокле. „И като видя една смокиня край пътя, дойде при нея, но не намери нищо на нея, освен само листа и й каза: Да няма вече плод от теб до века! И смокинята веднага изсъхна.” (Матей 21:19). Исус видя онова, което човешките очи не можеха да видят – раковото заболяване под листата, болест под кората, разпростиращата се сила на смъртта в нея. Той не прокле умиращия живот в това дърво, а смъртта, която работеше в него.

Това трябваше да е много повече от символично послание за Израил – това беше предупреждение към всеки християнин от всяко църковно време! Исус каза, че прави само онова, което вижда да прави Отец, и че върши само волята на Баща Си. Баща Му видя, че смокинята не може да се очисти и да се спаси, защото разложението и смъртта бяха взели надмощие. Клоните й бяха проклети да изсъхнат, да свършат в огъня. Тук, отново нашият Господ ни показва сериозността на принасянето на плод. Исус отиде при дървото и искаше плод. Така е и сега – нашият Господ идва ежедневно при нас и въпросът е: „Къде е плодът за Отец? Къде е многото плод, който трябва да принесеш за Негова слава?”

Когато започнах да виждам колко сериозен е проблема за даването на плод, обсъдих със Святия Дух, че ако даването на плод е синоним на истинско ученичество, ако това носи слава на Бог, а повечето плод – повече слава за Него, ако това да съм ялов и безплоден ще стовари овощарския нож върху мен, че ако не давам плод бих могъл да бъда отрязан, захвърлен като увехнал и духовно мъртъв клон – тогава искам да знам какво представлява този плод! Искам да направя всяка възможна промяна в живота си, за да давам плод! Искам да премахна всяка пречка! Искам Святия Дух да очисти всички признаци на духовна болест, апатия и разложение!

Мотивирани сме от страх или от любов?

Задвижен ли съм от страх, тези думи на Исус изпълват ли ме с ужас? Отговорът ми е, че съм задвижен и от двете – ужаса от Божието Слово и съкрушителната Му любов към мен.

Познавам сърцето си, искам да давам много плод за Небесния си Баща, защото Той се прославя по този начин, а сърцето ми копнее да Му угоди. Искам да знам, че плодът, който Той желае е роден в мен, искам да Му донеса радост и веселие. Искам наистина да прославя Отец.

Но също така, в мен живее ужаса и страха от Святия Бог – Баща, който няма да затвори очите си пред неосъдено лицемерие или фарс. Някои считат страха от Бог за нищо повече от източник на благоговение и чудеса. Той е много повече от това. Исаия имаше видение за невъобразимата Божия святост. Праговете на храмовата врата се поместиха при звука на величественния Му глас. Серафимите дори не можеха да надзърнат в предизвикващата Му страхопочитание слава, те покриха лица с крилете си. Исаия беше съкрушен в присъствието на

чудната Му святост. Той извика: „Горко ми, защото загинах...” (Исая 6:3-6). Само с чувство на благоговение ли излезе Исая от това преживяване? Не! Много повече! От този ден нататък, той живя със страха и ужаса на справедливия Му и свят съд! Исая каза на хората: „От Него се бойте и от Него треперете.” (Исая 8:13). „Слушайте словото на Господа, вие, които треперите от словото Му...” (Исая 66:5). Той също заяви и тези думи от Господ: „Но на този ще погледна — на окаения и съкрушения духом, и който трепери от словото Ми.” (Исая 66:2)

При горящия храст, когато Бог се яви на Мойсей, той „се разтрепери и не смееше да погледне.” (Деяния 7:32). Еврейската дума тук означава да се тресеш ужасно!

Яков имаше сън, в който видя стълба, която стигаше до небето и Божиите ангели се качваха и слизаха по нея. Над цялата картина, той видя Бог и Го чу да изрича големи обещания. Когато се събуди, първите му думи бяха: „Наистина Господ е на това място, а аз не съм знаел.” Той беше обзет от Божия страх и извика: „Колко е страшно това място! Това не е друго, освен Божи дом, това е врата небесна.” (Битие 28:10-17)

Даниил беше човек на молитвата. Той познаваше Бог много отблизо, бяха му показани небесните тайни. Беше човек, който „обърнах лицето си към Господа, Бога, за да Го потърся в молитва и молби, с пост и вретиче, и пепел.” (Даниил 9:3). Чуйте описанието на Бог от Даниил: „И се помолих на Господа, своя Бог и изповядах, и казах: О, Господи, велики и страшни Боже...” (Даниил 9:4)

Давид каза: „Господ царува! Нека треперят народите... Нека хвалят Твоето велико и страшно Име; свят е Той!” (Псалм 99:1-3)

Подчертах ужаса и страха от Бог и треперенето от Словото Му, защото точно това липсва на църквата в тези последни дни. Ако треперим пред Словото Му, ако наистина се страхуваме от справедливите Му наказания, ако вярваме, че Исус наистина има предвид това, което казва, не бихме могли да извадим от ума си въпроса с принасянето на плод! Това поколение твърде често си представя Бог като някакъв снизходителен, вдетинен дядо, чийто единствен смисъл да съществува е, да ги глези и благославя. Виждат Го като някой, който затваря очите си пред греха, не очаква нищо повече от това да се стараят колкото могат, не обръща внимание на някои грехове и – било каквото било. Няма такъв Бог! Бог е любящ и милостив, мил и състрадателен! Но, Той също така е и свят. Той наказва греховете, а когато Словото казва, че Той е лозарят с нож в ръка, очистиращ и кастрещ - по-добре да вярваме в това!

Какъв плод трябва да дава клончето?

Отговорът е във Филипяни: „Изпълнени с плода на правдата, който е чрез Исус Христос, за слава и хвала на Бога.” (Филипяни 1:11 – бел.пр.) Тук, Павел обяснява пасажа в Йоан – Бог търси праведност в народа Си! Светостта е плода, който прославя Отец! Колко различно е това от нашата концепция за плодовитост! Накарали са ни да повярваме, че плодът означава успех, резултати, повече новоповярвали, по-големи църкви и непрекъснато набъбващи финанси и безкраен просперитет.

Всъщност, даването на плод е по-скоро това, в което се превръщаме, отколкото онова, което правим. Библията казва много ясно, че мнозина, мнозина ще имат големи резултати, успешно ще изгонват демони, ще лекуват болни, ще извършат велики дела в Неговото име. Но, когато греха и гордостта царуват в сърцето, Бог вижда това като яловост, неплодие.

Аз принасям плод, когато няма нищо, което да пречи на потока на Христовия живот в мен! Това имаше предвид Исус, когато каза: „Вие сте вече чисти заради словото, което ви говорих.“ (Йоан 15:3). Той казваше: „Понеже повярвахте в словото Ми, треперихте от него, оставяйки го да открие всяка скрита тайна, извадихте на светло всяко тъмно нещо, позволихте на Божието Слово да ви очисти – всички пречки си отидоха!

Затова, няма да имам телевизор в дома си. Не, защото да се отърва от него заслужава похвала, не защото отсъствието му ще ме направи по-свят, но защото е пречка за жизнения сок от лозата Христос. Това е болест, раково семе, което може да предизвика духовна смърт и да ме направи неплоден. Това е и причината, поради която отказвам да пия, да ходя на кино, на дискотеки или клубове – или да правя каквото и да е от духа на този свят. Защото, всички тези неща пречат на духовния растеж! Те докарват смърт, опасни са, защото могат да ми струват способността да давам плод!

Някой ще каже: „Не се ли опитваш да направиш себе си праведен чрез всичкия този отказ от неща и това отделяне от света? Праведността не е ли изцяло от Христос? Не са ли делата ни като мръсни дрипи? Защо си толкова фанатизиран да се откажеш от толкова много неща? Защо просто не повярваш на Бог, не вложиш вярата си в праведността на Христос и не бъдеш свободен в Него?“ Истина е – „Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не стои на лозата, така и вие не можете, ако не стоите в Мен... защото, отделени от Мен, не можете да направите нищо.“ (Йоан 15:4-5). Но има много повече!

Истината за стоенето в Христос!

Има множество пастири, които лъжат овцете си какво означава да стоиш в Христос. Милиони хора отиват в ада, вярвайки, че са в Христос и стоят чрез вяра. Почти не се говори за плодове! В резултат на това, много вярващи са убедени, че щом веднъж си в лозата, това е завинаги. Те вярват, че без значение колко изсъхнал и болен е клонът, Христовия живот все още се лее в тях, и че дават скъпоценен плод за Божията слава.

Това е невъзможно! Чуйте Го! „Ако пазите Моите заповеди, ще стоите в любовта Ми, както и аз опазих заповедите на Своя Отец и стоя в Неговата любов.“ (Йоан 15:10). Исус се покори с вяроност на всяка заповед на Своя Баща! И Той нарече това нещо „да стоиш“! Той свърза плода с покорството!

Невероятно е как християните днес си мислят, че могат да избират на кои от Христовите заповеди да се покорят! Ако не им харесва заповедта, те просто я игнорират или обясняват непокорството си с: „Исус не вижда нещата така, не го вярвам по този начин.“ Ако Духът се задвижи върху някой пастор и той изяви Божия призив за святост, отделяне от света, себеотрицание, а на енорияшите това не им хареса, те си взимат портфейла, членската карта и отиват при пастор, който акцентира върху позитивното. Затова религията днес е пометена

от ужасната зараза на апатията. Толкова ни е страх от дела, толкова сме раздразнени от легализма, че приемаме покорството като нещо лошо. Църквата достига зенита на отстъпничеството си, наричайки покорството легализъм. Как е възможно за клонче, което живее в Него, да не стои? Исус каза: „Ако някой не стои в Мен, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсхва; и ги събират и ги хвърлят в огъня, и те изгарят.“ (стих 6). Може ли да бъде казано по-ясно? Стоенето включва почивка и отговорности. Възможно е да бъдеш в Него, свързан с лозата, но да не стоиш, да нямаш прилив на живот, който да носи плод. Стоенето е абсолютно покорство на Христовите заповеди, понеже всеки клон има свободна воля – има живот в себе си! Клонът не е пасивен – той трябва да извлича живот от лозата! „Ако стоите в Мен и думите Ми стоят във вас...“ (стих 7). Това показва, че Словото е ножа на Отец. Как може някой клон да дава плод, ако Господното Слово е пренебрегвано, непознато, занемарено?

Ние виждаме плодовете на сушата да никнат навсякъде из Божието лозе – музиката на демоните, прелюбодейство, блудство, пиене, наркотици – защото при мнозина очистителния процес е спрял. Божието Слово е Неговия нож – двуостър меч. По-голямата част от християните днес не четат, не знаят, нямат намерение да прочетат Божието Слово! Те имат много време да седят и да пият мръсните утайки на телевизията, но нямат време и желание да бъдат изобличени и изследвани от Словото. Да даваш плод на праведност без Словото Му да живее в теб е невъзможно! Пренебрегването на Словото причинява яловост, докарва ужасно увяхване сред Божиите хора.

Стоящият на лозата вярващ е този, който обича и се страхува от Бог, ужасява се от справедливите Му наказания, гладува за Словото и трепери пред осъдителната Му мощ. Това е този, който се наслаждава, когато Словото окастрия всички пречки, който се моли живота и приликите с Христос винаги да нарастват в него, и който става все по - и по - зрял в покорство и любов!

Ужасните последици от това да бъдеш отрязан от лозата

Всеки клон ражда други, по-малки клони и израстъци, а израстъците от своя страна носят семето на непрестанно растящите клони. Например, съпрузите и съпругите са един клон, понеже е писано: „Те ще бъдат една плът.“ Онова, което се случва с мен, духовно влияе на жена ми, на децата ми, на техните партньори, на внуците ми. Аз съм клонът, който носи бремето, и ако няма пречки в мен, живота може да тече безпрепятствено към всяка вейка, към всяко разклонение. Животът ражда живот!

Ако аз занемаря Божието Слово, ако не се покорявам на Господ в ежедневието си – ще изсхна. Ще започна да увяхвам, ще премина от състоянието, при което съм очистиан, в това, при което трябва да бъда отрязан. Духовното ми отчуждаване от Бог може да разпространи смърт в цялото ми семейство от клони! Смъртта ражда смърт! Духовното разложение и болестта в мен могат да се разпространят като рак в духовния живот на всеки, който е свързан с мен.

За съжаление, точно това се случва ежедневно навсякъде около нас. Служител преминава през кризата на средната възраст и търси подкрепа от някой друг, а не от жена си. Извършва

прелюбодейство и бяга с друга жена. Унищожава уважението, което любещата му съпруга е изпитвала към него. Обзема я горчивина, тя изстива духовно и става безразлична към Бог. Двамата тийнейджъри, които са вярвали, че татко е най-святия човек на света, отчаяно търсят невярващи приятели. Духовната смърт в таткото е разпростряла злата си сила в цялото семейство. Събранието го освобождава и отнема духовната му отговорност. Започват да се съмняват в Словото; изпитват подозрение и към другите служители и вече няма да приемат свят укор от тях! Не само, че служителя е бил отрязан от притока на Христовия живот на лозата, но той е попречил на този жив поток, който преди се е леел толкова свободно към свързаните с него хора. Той вече е служител на смъртта. Ялов е и животът му вече не отдава хваление и слава на Отец. Накъдето и да се обърне – само смърт и разруха. Той може да се покае и да бъде възстановен, но не може да възстанови всички останали скъпоценни малки клонки, които е унищожил.

Майка седи пред телевизионния идол, пиейки с часове от демоничната помия. Децата и съпругът ѝ никога не я виждат да чете Божието Слово. Никога не я виждат да плаче или да се моли, или да дава някакво доказателство у дома, че е слугиня на Господ. Тя толкова изсъхва, че започва да живее в свят от фантазии. Често губи търпение и спори. Тайно копнее да се разведе и да избяга от всичките си отговорности. Изсъхва духовно. Лозарят трябва да я отсече и да я предаде на идолопоклонство. Няма плод, а само празна яловост – не прилича на Христос. Тя унищожава семейството си, понеже е служител на смъртта. Няма прилив на Божествен живот. Запушила е всяка уличка на живота, за нея е невъзможно да дава плод. Децата ѝ стават точно като нея – духовно мъртви! Мъжът ѝ не може да извлече никаква духовна сила от нея. Тя вехне на лозата и трябва да бъде отсечена. Все още може да се покае и да бъде възстановена, но не може да спре духа на смъртта, който е разпространила в дома си. Може би, един ден ще плаче за тези изгубени души, може да плаче за това, което е направила в миналото, но не може да поправи всички щети.

Всеки християнин, който наистина обича Господ, трябва да спре и да остави това слово да потъне дълбоко в него! Колкото повече плод на святост се вижда в нас, толкова повече от Христовата пълнота е разкрита у нас, толкова повече мислим за небесните неща, толкова повече Христовия живот ще докосва всеки, с когото сме свързани. Веднъж видях цяла гора болни, кафяви, нападнати от червеи дървета. Но, тук-там, посред цялата тази смърт, видях зелени дървета. Кое беше запазило някои от тях зелени, докато всичко наоколо вехнеше? Това бе изобилният живот! Животът беше победил смъртта. Всеки червей, който е атакувал някое листо, е бил отблъснат от силата на живота. Нямахме никаква смърт в зелените дървета, нямаше място, на което болестта би могла да се закачи.

Искам да бъда такъв – зелен, пълен с живота Му, даващ плод, проводник на живота към всичко в служението и сферата ми на влияние. Словото казва: „за да бъде плода ви траен...” Това означава, че винаги можеш да даваш плод! Ще останеш в потока на Христовия живот, без пречки! Това означава, че всички, които са около теб ще продължават да растат в Христос.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1987 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Bearing Fruit](#) / [Раждане на плодове](#)